

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 marca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 oraz art. 24 ust. 1a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz. U. z 2016 r. poz. 963 z późn. zm.) wymierzył (...) sp. z o.o. w Ł. opłatę dodatkową w wysokości określonego % nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, w łącznej wysokości 940,00 zł w tym:

- 750,00 zł stanowiącej 10,04 % nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne za okres od kwietnia 2016 roku do grudnia 2016 roku według numerów zakresów deklaracji od 01 do 39,
- 170,00 zł stanowiącej 10,10 % nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od maja 2016 roku do grudnia 2016 roku według numerów zakresów deklaracji od 01 do 39,
- 20,00 zł stanowiącej 11,11 % nieopłaconych składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od października 2016 roku do grudnia 2016 roku według numerów zakresów deklaracji od 01 do 39.

Organ rentowy wskazał, że spółka zobligowana do pisemnego wskazania przyczyn nieopłacenia składki pod rygorem wydania skarżonej decyzji w określonym terminie nie złożyła żadnych wyjaśnień.

(decyzja k. 19 akt ZUS).

W dniu 27 marca 2017 roku (...) sp. z o.o. w Ł. odwołała się od powyższej decyzji wnosząc o jej zmianę. W uzasadnieniu wskazała, że za odstąpieniem od pobrania przedmiotowej opłaty dodatkowej przemawia fakultatywny charakter art. 24a cytowanej ustawy, który jedynie umożliwia organowi rentowemu nałożenie opłaty dodatkowej, nadto możliwość przymusowego dochodzenia przez organ rentowy swoich roszczeń względem spółki z tytułu nieopłaconych składek wraz z odsetkami i kosztami, a także trudna sytuacja finansowa spółki, na której spoczywa obowiązek ponoszenia kosztów związanych z bieżącym prowadzeniem działalności gospodarczej w tym kosztów utrzymania wielomieszkańcовой nieruchomości stanowiącej jedno ze źródeł dochodu, regulowania zobowiązań względem kontrahentów (dostawców) i wypłat wynagrodzeń pracowniczych jako zobowiązań kluczowych dla zachowania płynności finansowej spółki. (odwołanie k. 2).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Podtrzymując dotychczasową argumentację dodał, że spółka, prowadząc działalność gospodarczą, nie wywiązała się z nałożonych na nią przez ustawę o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązków opłacania składek w wyniku czego powstało zadłużenie według stanu na dzień 1 lutego 2017 roku w łącznej kwocie 9.335,57 zł plus odsetki, w tym: na ubezpieczenia społeczne za okres od czerwca 2016 roku do grudnia 2016 roku na kwotę 7.471,82 zł, na ubezpieczenie zdrowotne za okres od maja 2016 roku do grudnia 2016 roku na kwotę 1.683,77 zł, na Fundusz Pracy i FGŚP za okres od października 2016 roku do grudnia 2016 roku na kwotę 179,98 zł. (odpowiedź na odwołanie k. 4-5)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. w Ł. została zarejestrowana w 2009 roku z siedzibą w Ł. przy ul. (...). Przedmiotem działalności spółki jest m.in. wynajem i zarządzanie nieruchomościami własnymi lub dzierżawionymi, produkcja artykułów spożywczych, produkcja wyrobów z gumy i tworzyw sztucznych, naprawa, konserwacja i instalowanie maszyn i urządzeń, roboty budowlane specjalistyczne, zakwaterowanie, działalność związana z obsługą rynku nieruchomości, działalność związana z utrzymaniem porządku w budynkach i zagospodarowaniem terenów zieleni, działalność związana z administracyjną obsługą biur i pozostała działalność wspomagająca prowadzenie działalności gospodarczej. (odpis z KRS-u k. 23-24).

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej spółka od 2009 roku jest właścicielem nieruchomości zabudowanej w Ł. przy ul. (...) o pow. 0,0818 ha. Nieruchomość jest obciążona kredytem hipotecznym na rzecz banku, regulowanym przez spółkę w systemie ratalnym. (okoliczność bezsporna, odpis księgi wieczystej k. 12-14).

Wynajem i zarządzanie powyższą nieruchomością stanowi jedno z głównych źródeł przychodu spółki. Należności z tytułu najmu są często regulowane przez najemców nieterminowo, co powoduje konieczność przymusowego ich dochodzenia generującego po stronie spółki koszty obsługi prawnej. (okoliczność bezsporna)

Spółka zatrudnia pracowników, którym wypłacono wynagrodzenia za pracę. (okoliczność bezsporna)

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej spółka posiada płynność finansową.

(okoliczność bezsporna)

Pozostały przychód z prowadzonej przez spółkę działalności jest przeznaczany w miarę możliwości na regulowanie zaległości z tytułu należności publiczno-prawnych. Głównie zaległości te jednak są egzekwowane od spółki w drodze egzekucji. (okoliczność bezsporna)

Saldo rachunku firmowego spółki na dzień 31 maja 2016 roku wynosiło minus 27,94 zł, na dzień 30 czerwca 2016 roku 481,77 zł, na dzień 31 lipca 2016 roku minus 27,20 zł, na dzień 31 sierpnia 2016 roku 393,18 zł, na dzień 30 września 2016 roku 476,33 zł, na dzień 31 października 2016 roku minus 28,00 zł, na dzień 30 listopada 2016 roku minus 27,24 zł, na dzień 31 grudnia 2016 roku 4,53 zł. (wyciąg z rachunku bankowego k. 15-22).

Z tytułu nieopłaconych składek, na dzień wydania zaskarżonej decyzji, spółka posiadała zadłużenie w łącznej kwocie 9.335,57 zł plus odsetki, to jest:

- na ubezpieczenia społeczne za okres od czerwca 2016 roku do grudnia 2016 roku w kwocie 7.471,82 zł,
- na ubezpieczenie zdrowotne za okres od maja 2016 roku do grudnia 2016 roku w kwocie 1.683,77 zł,
- na Fundusz Pracy i FGŚP za okres od października 2016 roku do grudnia 2016 roku w kwocie 179,98 zł.

(zawiadomienie o wszczęciu postępowania k. 13 -13 odw. akt ZUS, zestawienie należności k. 12 akt ZUS, rozliczenie konta k. 8 akt ZUS/.

Na dzień 28 lutego 2017 roku spółka nie ubiegała się o udzielenie ulgi w spłacie należności bądź umorzenie należności wobec ZUS. Zaległości te są objęte postępowaniem egzekucyjnym. (okoliczność bezsporna, dane k. 9 akt ZUS)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W myśl art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 121 ze zmianami) w razie nieopłacenia składek lub opłacenia ich w zaniżonej wysokości, Zakład Ubezpieczeń Społecznych może wymierzyć płatnikowi składek dodatkową opłatę do wysokości 100 % nieopłaconych składek.

Decyzja wymierzająca płatnikowi dodatkową opłatę podlega kontroli sądowej w zakresie formalnej poprawności, a także zasadności i celowości oraz wysokości żądanej opłaty (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20 maja 2004 r. II UK 403/03 opubl. w OSNAPiUS rok 2005, Nr 3, poz. 44).

Wskazać należy na charakter opłaty dodatkowej, która stanowi swego rodzaju sankcję za niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązku opłacania składek. Jej wymierzenie należy do uznania Zakładu, nie może być jednak dokonane w sposób dowolny. Zakład powinien mieć na względzie całokształt okoliczności sprawy, a przede wszystkim zachowanie płatnika, które spowodowało nieopłacenie składek lub ich opłacenie w zaniżonej wysokości.

W rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostaje, iż odwołująca się spółka – na dzień wydania zaskarżonej decyzji - posiadała wobec organu rentowego zadłużenie z tytułu nieopłaconych składek. Z formalnego punktu widzenia ZUS był zatem uprawniony do wymierzenia opłaty dodatkowej. Ocenie Sądu Okręgowego podlegała w tej sytuacji kwestia zasadności wymierzenia opłaty dodatkowej.

Stosownie zaś do art. 6 Kodeksu cywilnego, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ponadto z brzmienia przepisów art. 3 i art.232 k.p.c., wynika dla strony postępowania obowiązek wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzi skutki prawne. Oznacza to, iż wykazanie w postępowaniu odwoławczym, że zaistniały okoliczności uzasadniające odstąpienie od wymierzenia opłaty lub obniżenia jej wysokości należy do płatnika.

Jako okoliczności mające usprawiedliwiać fakt nieopłacania składek odwołująca podała trudną sytuację finansową, przyznając jednocześnie, że jest zachowana płynność finansowa i że inne zobowiązania, głównie wynikające ze stosunków cywilno-prawnych lub ze stosunków pracy, są przez nią na bieżąco regulowane. Wprost wskazała, że zobowiązania względem innych niż podmioty publiczno – prawne, w tym ZUS, są przez nią traktowane jako bardziej priorytetowe.

Sąd Okręgowy nie podzielił argumentacji odwołującej. Przede wszystkim zauważyć należy, iż spółka jako podmiot gospodarczy w istotny sposób naruszyła swoje obowiązki jako płatnika. Zadłużenie, od którego wymierzono opłatę, nie powstało w wyniku jednorazowego nieopłacenia składki, ale obejmuje okres czasu od czerwca 2016 roku do grudnia 2016 roku. W wymienionym okresie płatnik nie uiszczał należnych składek. Zachowanie płatnika polegające na niedopełnieniu ciężącego na nim zobowiązania nie ma zatem charakteru incydentalnego.

Trudna sytuacja finansowa – na którą powołuje się spółka - nie stanowi sama w sobie okoliczności wyłączającej zasadność nałożenia opłaty dodatkowej. Prowadzenie działalności gospodarczej w oczywisty bowiem sposób łączy się z koniecznością ponoszenia skutków jej ewentualnego niepowodzenia. Z analizy akt organu rentowego wynika przy tym, iż płatnik nie wykazał żadnych chęci w zakresie dobrowolnej spłaty zobowiązania. Nie wnosił o przyznanie ulgi w spłacie należności bądź jej umorzenie. Od dnia wydania zaskarżonej decyzji nie dokonał żadnych wpłat tytułem zaległości czy bieżących składek. Wręcz przeciwnie - wprost przyznał jak już wyżej wspomniano, że należności te traktuje mniej priorytetowo względem innych.

W ocenie Sądu charakter uchybienia, to jest długotrwale nieopłacanie składek oraz brak po stronie płatnika wyjątkowych okoliczności usprawiedliwiających zaleganie z płatnościami na rzecz ZUS, wskazują, iż organ rentowy zasadnie podjął działania dyscyplinujące.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, nałożenie sankcji w wysokości około 10 % nieopłaconych składek, przy możliwych 100 % w myśl art.24 ust. 1a cytowanej ustawy, nie stanowi w przekonaniu Sądu Okręgowego nadmiernej dolegliwości.

Tym samym uznając, iż w sprawie brak jest podstaw dla uwzględnienia odwołania, Sąd Okręgowy na podstawie art.477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

K.W.